

si vzala na starost, komunikovali jsme převážně s ní a přestali jsme chodit k paní ředitelce. Zavedli jsme deníček, kde nám naše paní učitelka zapisovala, co každý den ve školce dělali, abychom si mohli společně doma s Barborkou o všem povídat.

V době zápisu do první třídy byla Bára dva roky implantovaná. Podle jakých kritérií jste vybírali základní školu?

Chtěli jsme, aby Bára chodila do stejné školy jako její bratr. Školu jsme dobře znali a věděli jsme, jaký mají učitelé přístup k dětem a jejich vzdělávání. A představte si tu náhodu! Zjistili jsme, že tam již docházejí dvě implantované děti. Před nástupem do školy jsme navštívili pana ředitele, informovali ho o zdravotním stavu Báry a nabídli

li pomoc Centra pro dětský sluch Tamtam a následně pedagogicko-psychologického centra v Chrudimi. Po domluvě s pracovníci Tamtamu proběhly během pěti let školní docházky tři následky ve vyučovacích hodinách. Učitelé přivítali rady k přístupu výuky dítěte s kochleárním implantátem a také my, rodiče, jsme byli o průběhu následku informováni.

Pokud dobře počítám, Barborka už půjde na druhý stupeň. Jak zvládá docházku, cizí jazyk, poslechově náročnější situace ve škole?

Zpětná vazba ze školy byla doposud dobrá. Děti měly do páté třídy slovní hodnocení, při konzultačních hodinách rodičů, dítěte a učitele jsme vždy vše důležité probrali. Barborka má dobrou paměť, rychle si zapamatuje například to, jak se píše které anglické slovíčko. Menší problém je samozřejmě s výslovností. Ve třídě děti pracují ve skupinách nebo v kroužku a Bára si už sama umí vybrat místo tak, aby dobře slyšela. Pokud nezachytí podstatné, nejvíce ji na její dotaz spolužákům pro zopakování trápí odpovědi typu: „Ale nic, to nebylo důležité.“ Od září bude mít Barborka novou třídní učitelku a nové učitele. Uvažujeme, že opět využijeme možnosti následku ve vyučovacích hodinách.

Kdy se dostalo ke slovu genetické vyšetření a s jakými výsledky?

Vyšetření nám nabídli po implantaci v Motole, kde právě probíhala studie pro kombinované vady, a lékaři mohli Báru do této genetické studie zařadit. Výsledků jsem se obávala, ale ze všech vyšetření se genetický původ ztráty sluchu neprokázal.

Zaujalo mě, že Bára hraje na housle. Poněkud netypický hudební nástroj pro děti s vadou sluchu. Co Báře hra na housle přináší?

Na housle si Bára přála hrát sama. V první třídě jsme ji přihlásili do Základní umělecké školy. Škola opět prezentovala ve svém vzdělávacím programu možnost individuálního přístupu k dítěti a přizpůsobení se jeho schopnostem, ale chvíli trvalo, než se paní učitelka s touto, pro ní novou zkušeností, seznámila a přijala, že Bára nebude nikdy hrát stejně jako dítě bez implantátu a že musí zvolit jiný styl komunikace a výuky. Když Bára zjistila, kolik práce hra na nástroj obnáší, chtěla po dvou letech hraní skončit. Přemlouvali jsme ji, aby v hraní pokračovala. Věděli jsme, jak probíhala hra na klavír u syna Ondřeje, a že nic není zadarmo. Báru znovu nastartovalo v hraní, když začala hrát v malém smyčcovém souboru. Tentokrát jsme my, rodiče, nechtěli, aby v souboru hrála. Měli jsme obavu, že ji budou ostatní nástroje rušit a bude hru kazit ostatním. Bylo tomu naopak. V souboru je trochu jiné hraní, s legrací, s víkendovým soustředěním, s kamarády, kteří nehrají všichni úplně výborně. Od září se Bára v souboru ze třetích houslí přesune do skupiny druhých houslí a je na to náležitě pyšná. Je to však boj pro nás i pro ni. (úsměv)

Bára toho dostala do života naloženo opravdu hodně. Když vás tak poslouchám, musím se zeptat: za co jste na svoji dceru pyšná?

Barborka je narozená ve znamení lva. Od malička byla samostatná, chtěla se vyrovnat ostatním, nerada prohrávala. To jí zůstalo doposud. Je komunikativní. Myslím si, že jí v tom pomáhá také běžná základní škola, kterou navštěvuje. Učitelé děti respektují, vedou je k sebeúctě, odpovědnosti a mají je za své partnery. Jsem pyšná na to, jaká Barborka je. Moc bych si přála, aby byli Ondra a Bára v životě spokojeni!

*Autorka je vedoucí Sociálně aktivizačních služeb Centra pro dětský sluch Tamtam, o.p.s. v Pardubicích
Fotografie: Archiv rodiny*

